

Arrest

nr. 63 624 van 22 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam België binnen op 11 september 2008 en diende dezelfde dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 oktober 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 25 februari 2009 werd deze weigeringsbeslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 25 februari 2009, nr. 23 681).

1.4. Op 29 september 2010 diende verzoekster, die verklaart België sinds de afsluiting van haar eerste asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 23 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hier dezelfde dag per aangetekend schrijven van in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, diende samen met uw partner, A.(...) D.(...) (O.V. 6.314.070), en twee minderjarige kinderen een eerste asielaanvraag in in België op 11 september 2008. In het kader van deze aanvraag verklaarde u uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van de problemen die uw partner in Tsjetsjenië gekend zou hebben wegens zijn vermeende banden met rebellen. Op 22 oktober 2008 nam ik dienaangaande een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 29 september 2010 vroeg u een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde hierbij niet naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd sinds de afsluiting van uw eerste asielaanvraag. U verklaarde tevens bij de verklaringen te blijven die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Sinds uw aankomst in België onderhield u contact met uw moeder in Tsjetsjenië, via wie u een kopie van een volmacht, de verkoopakte van uw woning en een antwoord op een informatieverzoek verkreeg. U legde daarnaast ook uw binnenlands en internationaal Russisch paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen, 3 attesten van een Belgische psychiater en de enveloppen waarin documenten naar u per post verstuurd werden voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw huidige asielaanvraag blijkt dat u bij de verklaringen blijft die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen nu een aantal nieuwe stukken voorlegt (CGVS, p. 8). Uw partner wordt nog steeds door de autoriteiten in Tsjetsjenië gezocht omdat zij hem ervan verdenken banden te hebben met rebellen (CGVS, p. 5-6). Er moet echter worden opgemerkt dat de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige motivering van de beslissing die ik op 22 oktober 2008 in het kader van uw eerste asielaanvraag ten aanzien van u nam, niet kunnen herstellen.

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag baseert op de problemen die uw partner in uw land kende (CGVS, p. 9) en ik in het kader van de huidige asielaanvraag van uw partner, A.(...) D.(...) (O.V. 6.314.070), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner, A.(...) D.(...) (O.V. 6.314.070), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands en internationaal Russisch paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen, de verkoopakte van uw woning en een kopie van een volmacht, een antwoord op een informatieverzoek, 3 attesten van een Belgische psychiater en 2 enveloppen waarin u documenten uit uw thuisland ontving) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen herstellen. Uw binnenlands paspoort en de geboorteaktes

van uw kinderen bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet in twijfel getrokken worden. Uw internationaal Russisch paspoort bevat naast identiteitsgegevens ook informatie aangaande uw reisroute, die echter niet langer betwist wordt. Uit de verkoopakte blijkt enkel dat u uw woning, gelegen in de Salganjukstraat 67 te Mozdok op 10 juli 2008 verkocht hebt aan een zekere M.(...) T.(...), wat evenmin betwist wordt. Het antwoord op een informatieverzoek geeft aan dat uw man federaal gezocht wordt en hij een uitreisverbod ondertekende. Dit document bevat echter een belangrijke schrijffout, in plaats van Leninski staat er namelijk 'Lenenski' gedrukt, wat twijfels doet rijzen over de authenticiteit ervan. Bovenaan ontbreekt tevens de hoofding van de uitreikingsinstantie, wat eveneens vragen oproept aangaande de echtheid van dit document. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Aangaande dit antwoord dient tot slot nog opgemerkt te worden dat uw man noch in het kader van zijn eerste asielaanvraag noch in het kader van zijn tweede asielaanvraag merkwaardig genoeg ooit melding heeft gemaakt van het feit dat hij een uitreisverbod ondertekend zou hebben. Uit de kopie van de volmacht blijkt louter dat u aan A.(...) A.(...) een volmacht geeft om vrij te mogen beschikken over al uw eigendommen. Deze volmacht bevat echter geen enkele informatie aangaande de problemen die uw man in Tsjetsjenië gekend zou hebben. De attesten van de Belgische psychiater V.(...) tonen enkel aan dat u bij hem in behandeling bent. De enveloppen ten slotte bevatten uitsluitend informatie over de afzender en het tijdstip waarop bepaalde van de door u voorgelegde documenten naar u werden verstuurd, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster duidt “De FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken” aan als verwerende partij.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). De in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij kan niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot haar bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze de enige partij die dienstig tot verweer kan worden geroepen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot A.D. Zij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 63 623 van 22 juni 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot A.D. verworpen.
In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/4 en 52, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Na een theoretische uiteenzetting werpt hij op dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en voor het overige tot het in twijfel trekken van de voorlegde documenten en het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden, “quod non”. Hij meent dat het Commissariaat-generaal zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding kan beperken, dewelke, zo oppert hij, inhoudt dat niets wordt onderzocht, doch integendeel actief wordt op zoek gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen. Het is, zo vervolgt hij, ook totaal niet correct van het Commissariaat-generaal om, wanneer hij verwijst naar iemand die samen met hem werd gearresteerd in 2006 en zijn situatie dus gelijklopend is aan deze van die persoon, in casu R.G, zonder ook maar enig onderzoek dienaangaande te voeren zomaar te gaan stellen dat elke asielaanvraag afzonderlijk beoordeeld wordt. Hij meent in die zin dat het van een gebrek aan zorgvuldigheid getuigt en van een schending van artikel 52/2 van de vreemdelingenwet om in het geval dat twee personen in een gelijkaardige situatie verkeren, minstens een met elkaar gelijklopend asielrelaas vertellen, de ene de status van vluchteling toe te kennen en de andere deze te weigeren, zonder enige concrete motivering waarom in het ene geval zo en in het andere geval anders werd geoordeeld. Bovenal betreft het, zo stelt hij vervolgens, een schending van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 48/4 en 52, §1 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Verzoeker stelt onder verwijzing naar rechtsleer, dat de motivering adequaat moet zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Echter, zo merkt hij vervolgens op, blijkt ten genoegen van recht dat dit in casu niet is gebeurd. Verder laat hij gelden dat er in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn, aldus verzoeker, divers van aard en betreffen onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen en folteringen, dit zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Volgens verzoeker is het niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en intensiteit en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van Tsjetsjenen, de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn. Integendeel, zo vervolgt hij, de situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en ook de situatie van de Tsjetsjenen in het algemeen blijft ernstig. Voorts is verzoeker van mening dat verschillende elementen van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals weergegeven in artikel 1 ervan, bevestigd of geïnterpreteerd zijn in de jurisprudentie van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Die oordeelde immers in het verleden dat de Tsjetsjeense bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”. Volgens verzoeker maken de ontvoeringen en verdwijningen actueel de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Tsjetsjenië. Hij merkt in dit verband op dat de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn, de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit meer worden teruggevonden. Het lijkt, aldus verzoeker, een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. In deze omstandigheden is het, zo meent hij, duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tsjetsjenië ten minste grondig wordt onderzocht en het Commissariaat-generaal kan zich (dan ook) niet zomaar exclusief beroepen op eerdere beslissingen. Door het feit dat er enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen is er, zo meent hij, sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, van artikel 52, §1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verder laat verzoeker gelden dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst. Hij stelt ook dat van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel

om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in zijn hoofd geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland of het feit dat zijn echtgenote ernstig ziek is.

In een derde middel wordt de schending opgeworpen van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het beginsel van de fair play. Verzoeker laat gelden dat in casu geenszins wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Volgens verzoeker werd er geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, die er, zo merkt hij op, zoals voor alle personen uit de Kaukasus het geval is, geenszins op gebeterd is. Hij stelt dat aangezien het uiteraard niet kan dat hij naar een land wordt teruggestuurd waar ontvoeringen en folteringen een vaststaande praktijk zijn, het minstens zo is dat de situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij dient, aldus verzoeker, nog opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal "in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten, waarbij het één en ander zich nog prangender stelt in casu aangezien verzoekster hoogzwanger is". Verzoeker merkt verder op dat opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, het niet noodzakelijk is dat die persoon aantoonde dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij verwijst dienaangaande naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid, opgesteld in een toegankelijke taal voor juristen. Voorts laat hij gelden dat door zomaar zonder enig onderzoek hem het bevel te geven het grondgebied te verlaten, de rechten van verdediging ten eerste worden geschaad. Deze schending der rechten van verdediging geldt naar verzoekers mening des te meer "aangezien door verzoekers tal van problemen in het thuisland werden gemeld, er tevens een aanvraag art 9 TER VW werd ingediend wegens de erbarmelijke medische toestand van de echtgenote van verzoeker, zowel psychisch als fysisch, waarin zij verkeert". Verzoeker oppert dat het niet strookt met de menselijke waardigheid dat hij thans, op een moment dat zijn echtgenote nog maar net was opgenomen in een psychiatrisch centrum wegens de ernstige medische problematiek waarvan zij het slachtoffer is, nog maar eens geconfronteerd wordt met een mogelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied. Minstens dient, zo stelt hij, de beslissing betreffende de aanvraag in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet afgewacht te worden, waarbij verzoeker desgevallend onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft.

In een vierde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM, van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Zo werpt verzoeker op dat zijn afkomst en zijn herkomst uit Tsjetsjenië niet in vraag worden gesteld. Hij merkt vervolgens op dat uit rapporten die eveneens voor het Commissariaat-generaal toegankelijk zijn duidelijk blijkt dat de situatie van Tsjetsjeense jongemannen niet alleen in Tsjetsjenië, maar ook in de Russische federatie als geheel zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt, aldus verzoeker die hiervoor naar een welbepaalde internetpagina verwijst, de Russische overheid niet bereid om Tsjetsjeense jongemannen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bijvoorbeeld ontvoeringen en verdwijningen. Voorts merkt verzoeker op dat het Hof van Justitie in een arrest van 17 februari 2009 van oordeel was dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hij stelt vervolgens dat (al) werd aangetoond dat de situatie in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen en dergelijke meer, waardoor hij louter door zijn aanwezigheid al een reëel risico op bedreiging loopt. Door het Commissariaat-generaal diende, zo oppert verzoeker, "dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn". Meer bepaald, zo vervolgt hij, diende het Commissariaat-generaal zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Er is volgens verzoeker also niet alleen een schending aan de orde van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, doch tevens ook manifeste schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM. Verzoeker stelt hieromtrent verder dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk werd geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters "independent and rigorous" oftewel indringend moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In deze beoordeling dient, aldus verzoeker, ten volle in rekening gebracht te worden dat zijn echtgenote thans met zeer ernstige medische problemen kampt en hij in het verleden

reeds het slachtoffer was van ernstige schendingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoeker dient uit de motivering te blijken dat een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn. Echter, zo oppert verzoeker, blijkt dit in casu geenszins uit de motivering. Er werd, zo merkt hij vervolgens op, integendeel geen enkel onderzoek ter zake gedaan en hieromtrent dus ook niet gemotiveerd. Hij besluit dat "in elk geval nooit de persoonlijke situatie van verzoekster in ogenschouw is genomen, alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering".

3.2. De door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze hij de artikelen 5 en 13 van het EVRM en het beginsel van de fair play geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Het tweede, het derde en het vierde middel zijn, wat de schending van voormelde verdragsbepalingen betreft, derhalve onontvankelijk.

3.4. Voor zover verzoeker een schending van het recht van verdediging aanvoert, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in tegenstelling tot verzoekers beweringen op dit punt een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

3.5. Voor zover de schending wordt aangevoerd van artikel 52, § 1, van de vreemdelingenwet, mist het middel juridische grondslag. In casu kan de schending van artikel 52, § 1 van de vreemdelingenwet immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 te erkennen of te weigeren en/of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren.

3.6. De bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling van de commissaris-generaal dat de door verzoeker in het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige motivering van de beslissing die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft genomen, niet kunnen herstellen. Voorts wordt opgemerkt dat verzoeker merkwaardig genoeg zelf nergens melding heeft gemaakt van het feit dat er tegen hem een rechtszaak zou zijn opgestart, terwijl zijn vrouw aangaf dat hij hiervan wel op de hoogte is. Daarnaast wordt erop gewezen dat het loutere feit dat er onbekende mensen op het adres van verzoekers propiska zijn langs geweest onvoldoende is om te concluderen dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Tot slot wordt gesteld dat, ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.7. Elke asielaanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het Commissariaat-generaal heeft met betrekking tot de talrijke verwijzingen naar R.G., met wie verzoeker volgens zijn verklaringen in 2006 gearresteerd zou zijn geweest (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/12/2010, p. 14) gewezen op het feit dat "elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld". In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, diende de commissaris-generaal dan ook geen verder onderzoek dienaangaande te voeren en diende hij niet nader te motiveren waarom in het kader van de asielaanvraag van R.G. wél werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Het volstond enerzijds te wijzen op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers eerste

asielaanvraag, dat als vaststaand moet worden beschouwd, gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 februari 2009 (RvV 25 februari 2009, nr. 23.680) en op het individueel karakter van de asielprocedure. De Raad ziet niet in hoe een schending van artikel 52/2 van de vreemdelingenwet, dat een aantal gevallen beschrijft waarin de commissaris-generaal binnen een bepaalde termijn een beslissing dient te nemen, zou schuilen in een geval waarbij twee personen in een gelijkwaardige situatie zouden verkeren, zoals verzoeker overigens ten onrechte voorhoudt. In elk geval zijn geen gegevens voorhanden die toelaten te besluiten dat de commissaris-generaal bij de behandeling van verzoekers individuele asielaanvraag onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

3.8. In zoverre verzoeker oppert dat de commissaris-generaal zich onder meer beperkt heeft tot het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden, mist zijn betoog feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt immers nergens gewag gemaakt van het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd. Verzoeker wordt er enkel op gewezen dat hij merkwaardig genoeg zelf nergens melding heeft gemaakt van het feit dat er een rechtszaak tegen hem zou zijn opgestart, terwijl zijn vrouw aangaf dat hij hiervan wel op de hoogte was.

3.9. Waar verzoeker op algemene wijze de ernst van de situatie in zijn land van herkomst beschrijft en hij er in dit verband op wijst dat in het verleden door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd geoordeeld dat de Tsjetsjeense bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, merkt de Raad op dat de uitspraken van de Commissie, als administratief rechtscollege waarbij de beroepen hoe dan ook individueel behandeld werden, geen precedentswaarde hebben, waardoor uit deze beslissingen geen bindende regels kunnen worden afgeleid. Bovendien dient, zoals reeds werd opgemerkt, bij de beoordeling van elke asielaanvraag steeds rekening te worden gehouden met de actuele situatie op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de asielaanvraag.

3.10. Verzoekers kritiek dat het Commissariaat-generaal geen grondig onderzoek heeft gevoerd, doch enkel verwijst naar vorige beslissingen, mist eveneens feitelijke grondslag. De bestreden beslissing toont immers zeer duidelijk aan dat het Commissariaat-generaal verzoekers huidige, tweede asielaanvraag zorgvuldig aan een nieuw, individueel, gedegen en diepgaand onderzoek heeft onderworpen. Dit blijkt zichtbaar uit de verschillende concrete vaststellingen die de commissaris-generaal heeft gedaan naar aanleiding van een onderzoek van verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde stukken, zoals die allen afzonderlijk in de motivering van de bestreden beslissing zijn weergegeven.

3.11. Hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift insinueert dat de commissaris-generaal actief op zoek zou zijn gegaan naar elementen om doelbewust zijn asielaanvraag te kunnen afwijzen en dat er geen of slechts een beperkte feitenvinding zou zijn gebeurd, stelt de Raad vast dat hij niets inbrengt tegen de verscheidene concrete motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker gaat met zijn kritiek voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal dat de door hem in kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag neergelegde stukken de geloofwaardigheid van zijn eerste asielaanvraag niet kunnen herstellen, dat hijzelf nergens melding heeft gemaakt van het feit dat er tegen hem een rechtszaak zou zijn opgestart, dat het loutere feit dat onbekende mensen op het adres van zijn propiska zijn langs geweest onvoldoende is om te concluderen dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, dat hij daarenboven geen idee heeft wie op zijn voormalige verblijfplaats in Grozny is langsgeweest noch waarom zij kwamen en dat hij evenmin weet hoeveel dit na zijn vertrek gebeurde. Verzoeker weerlegt op generlei wijze deze vaststellingen, waardoor zij gehandhaafd blijven. De Raad neemt deze pertinente motieven, waaruit de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas blijkt, over en maakt deze tot de zijne.

3.12. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

3.13. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers kritiek dat geenszins wordt

gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op.

3.14. In zoverre verzoeker zich beroept op de actuele situatie in zijn land van herkomst om “ongeacht dus de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielrelaas” in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient hij aan te tonen dat zijn “(...) leven of (...) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoeker met de blote bewering dat de situatie in Tsjetsjenië tot op heden gekenmerkt wordt door willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en dergelijke meer en de algemene verwijzing naar een rapport over de zorgwekkende situatie voor Tsjetsjeense jongemannen in de Russische Federatie dat van 2008 dateert en dus geenszins actueel kan worden genoemd, niet aantoont dat er actueel in Tsjetsjenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund en die dateert van 2010, waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, doch dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen er sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (stuk 12, Landeninformatie, ‘Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’ 15/03/2010). Bijgevolg is de situatie er niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat door het Commissariaat-generaal geen enkel onderzoek werd gedaan naar de actuele (veiligheids)situatie in Tsjetsjenië en hieromtrent niet werd gemotiveerd, gaat dus niet op.

3.15. De Raad leidt onder andere uit de bespreking van het derde middel af dat verzoeker de bestreden beslissing verkeerdelijk opvat als een bevel om het grondgebied te verlaten. Het Commissariaat-generaal doet echter uitsluitend uitspraak over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Verzoekers kritiek mist derhalve feitelijke grondslag. De ernstige medische problemen waarmee verzoekers zwangere echtgenote te kampen zou hebben, zijn bijgevolg in deze niet aan de orde. Zij maken immers, zoals verzoeker zelf aangeeft, het voorwerp uit van een andere procedure, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de beslissing met betrekking tot een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet af te wachten alvorens een beslissing te nemen over de asielaanvraag.

3.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet of van de overige ingeroepen bepalingen en beginselen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het beginsel van de fair-play aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.”

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN